

Sygn. akt V GC 1695/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

7 października 2014r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział V Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Iwona Nowak

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Leśniewska

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) sp. z o.o. Sp. k w O.

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. Sp. k w O. kwotę 984 /dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote/ wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2013 roku. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 667 złotych / sześćset sześćdziesiąt siedem złotych/ tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Iwona Nowak

Sygn. akt V GC 1695/13

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. Sp. k. w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 984,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2013 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi należne powodowi wynagrodzenie za wynajęcie samochodu A. W. , który kierował samochodem Skoda Fabia II Combi NO (...) | G należący do niego, który został uszkodzony w dniu 19 lipca 2013 roku przez sprawcę, który miał wykupioną obowiązkową polisę OC u pozwanego. Legitymację czynną u powódki stanowi umowa cesji wierzytelności z dnia 14 sierpnia 2013 roku przenosząca uprawnienia do dochodzenia roszczeń przez powódkę w zakresie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego,

W dniu 20 lipca 2013 roku nastąpiło zgłoszenie szkody / bezsporne/. Powód dochodzi od pozwanego należności za czas trwania umowy najmu pojazdu zastępczego od dnia 19 lipca 2013 roku do dnia 13 sierpnia 2013 roku.

Powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.597,75 zł brutto. Pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie za najem pojazdu w wysokości 2.613,75 ,00 zł . Do zapłaty pozostała jeszcze kwota dochodzona niniejszym pozwem.

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany potwierdził swoją odpowiedzialność za skutki kolizji z dnia 19 lipca 2013 roku, którą ponosi w ramach umowy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jako ubezpieczyciel sprawcy szkody. Zakwestionował jednakże czas trwania najmu. W ocenie pozwanego, części do naprawy pojazdu winny były być zamówione wcześniej niż dokonano. Kalkulacja kosztów została dostarczona do zakładu zajmującego się naprawą uszkodzonego pojazdu w dniu 26 lipca 2013 roku i to w tym dniu zakład naprawczy winien był zamówić wszelkie niezbędne części. Wskazuje, że w dniu 9 sierpnia 2013 roku zakład zajmujący się naprawą uszkodzonego pojazdu zamówił szkielet fotelu. Część ta nie została uszkodzona w wyniku kolizji i nie została zakwalifikowana przez pozwanego do naprawy bądź wymiany. Według pozwanego technologiczny czas naprawy powinien wynieść 5 dni roboczych. Pozwany zakwestionował ponadto stawkę najmu zaproponowaną przez powoda, z uwagi na fakt, że jest zawyżona.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 lipca 2013 roku doszło do kolizji w wyniku, której uszkodzony został samochód marki Skoda Fabia II Combi o nr rej. (...), należący do A. W.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w (...) S.A. w W.. Zgłoszenie szkody nastąpiło tego samego dnia.

(dowód: pozew o zapłatę – k. 2-3, odpowiedź na pozew – k.53)

W okresie od 19 lipca do 13 sierpnia 2013 roku A. W. wynajmował od powoda pojazd zastępczy

(bezsporne: umowa krótkoterminowego najmu z dnia 19 lipca 2013 roku – k. 6,)

Naprawę pojazdu poszkodowanego została ukończona w dniu 13 sierpnia 2013 roku. Poszkodowany odebrał swój samochód dnia następnego, tj. 13 sierpnia 2013 roku i zwrócił powodowi pojazd zastępczy.

(bezsporne: historia naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku wypadku drogowego – k. 11, umowa krótkoterminowego najmu z dnia 19 lipca 2013 roku – k. 6)

W dniu 14 sierpnia 2013 roku A. W., zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu względem pozwanego z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z kosztami wynajmu pojazdu zastępczego na czas niezbędny do dokonania naprawy pojazdu. O dokonanej cesji pozwany został poinformowany pismem.

(bezsporne; , cesja wierzytelności z dnia 13 sierpnia 2013 roku – k. 7, oświadczenie k-8)

W dniu 14 sierpnia 2013 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 2925 zł netto tytułem wynajmu krótkoterminowego za okres od 19 lipca do 13 sierpnia 2013 roku. W przypadku przedmiotowej faktury VAT przyjęto stawkę za dzień wynajmu pojazdu w wysokości 117,00 zł netto, zgodnie z obowiązującym u powoda cennikiem. Tego samego dnia powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty zgodnie z wystawionymi fakturami VAT.

(dowód: cennik powoda – k. 4-5, faktura VAT nr (...) – k. 16,)

Z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy / dowód w aktach ;akta szkody PL 201307190253 k 66-112 oraz historia naprawy pojazdu k 11 oraz zeznania przedstawiciela zakładu w którym dokonano naprawy pojazdu k 178-179/ wynika historia naprawy pojazdu.

Pojazd został oddany do naprawy w dniu 19 lipca 2013 roku i w tym samym dniu doszło do zgłoszenia szkody. Oględziny pojazdu dokonane przez pozwanego miały miejsce 26 lipca 2014 roku i w tym samym dniu została dostarczona do warsztatu kalkulacja naprawy. Dodatkowo oględziny dodatkowe miały miejsce 4 sierpnia 2013 roku.

Po dodatkowych oględzinach kalkulacja naprawy związana z dodatkowymi oględzinami ,została dostarczony do warsztatu naprawczego w dniu 9 sierpnia 2013 roku .Naprawa została zakończona 13 sierpnia 2013 roku i w tym samym dniu poszkodowany oddał samochód zastępczy powodowi

/ dowód w aktach sprawy k 125/ .

Zeznający w sprawie poszkodowany oświadczył ,że jego pojazd był bardzo uszkodzony w wyniku kolizji. Został zabrany z miejsca wypadku na lawecie. Był na gwarancji i dlatego odwieziono go do salonu serwisowego. Poszkodowany oświadczył ,że mógłby dojeżdżać do pracy wykorzystując taksówki ,ale ma niepełnosprawną żonę i samochód zastępczy był mu niezbędnym do normalnego funkcjonowania.

W niniejszej sprawie został powołany biegły na okoliczność technologicznego czasu naprawy pojazdu jak i średniej stawki najmu pojazdu zastępczego w klasie pojazdu wynajętego. Jego opinia jak i opinia uzupełniająca znajdują się w aktach sprawy

/ dowód w aktach k 133-141 ,79/

Z opinii tej wynika ,że problem ustalania zasadności roszczeń o pokrycie kosztów wynajmu pojazdu z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jest często przedmiotem skarg. Zdaniem biegłego niezaprzeczalnie ,każdy posiadacz rozbitego w drodze wypadku samochodu powinien mieć prawo do auta zastępczego w całym okresie naprawy na koszt towarzystwa , które wystawiło polisę OC sprawcy szkody . Nadzór nad towarzystwami ubezpieczeń potwierdził ,że towarzystwa powinny pokrywać koszty wynajmu od dnia szkody do dnia odebrania naprawionego samochodu z warsztatu. Podnosi ,że technologiczny czas naprawy to czas liczony w oparciu o technologię producenta pojazdu przeliczony z jednostek czasowych kosztorysu naprawy .

Czas naprawy może być zdecydowanie odmienny. Obejmuje on swoim zakresem zgłoszenie szkody , czas na dokonanie oględzin przez przedstawiciela ubezpieczyciela oraz otrzymanie przez poszkodowanego /lub upoważniony przez poszkodowanego podmiot , warsztat/ dokumentu szczegółowo opisującego uzasadniony zakres naprawy. Może nim być protokół oględzin lub kalkulacja kosztów naprawy. Dokument winien być potwierdzeniem ,że naprawa jest ekonomicznie uzasadniona / tj szkoda nie została zakwalifikowana przez ubezpieczyciela , jako całkowita/. Dodatkowo może mieć miejsce ,zaistnienie konieczności przeprowadzenia dodatkowych oględzin w toku naprawy , zamówienie części i czas na ich dostarczenie . Następnie istotna jest oczekiwanie na części oraz ostateczną weryfikację i akceptację kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu . Należy w okresie naprawy pojazdu uwzględnić dni wolne od pracy i święta.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz na podstawie poczynionych ustaleń roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości nie kwestionowano.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował przedstawionego przez powoda stanu faktycznego sprawy ani swojej odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy szkody co do zasady.

Natomiast, spór między stronami dotyczył tego, czy wynajęcie pojazdu zastępczego na okres 25 dni było z punktu widzenia poszkodowanego zasadne i konieczne. Pozwany zakwestionował także dzienną stawkę wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 117,00 zł netto (143,91zł brutto), przyjętą zgodnie z obowiązującym u powoda cennikiem.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że legitymacja czynna powoda była niekwestionowana. Powód nabył wierzitelność przysługującą A. W...

Uznawszy cesję za skuteczną Sąd przyjął, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowi art 805 k.c.

Zgodnie z art. 805 § 1 i § 2 pkt. 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w kwestii zasadności ponoszenia kosztów wynajmu pojazdu i ich związku ze szkodą w pojeździe wypowiedział się Sąd Najwyższy, rozwiewając tym samym wątpliwości sądów powszechnych oraz zakładów ubezpieczeń przystępujących do likwidacji szkody. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządono. W uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 5/2011 (Lex nr 1011468), Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

Sąd w pełni podziela także wyrażaną wielokrotnie w orzecznictwie jak i przez przedstawicieli doktryny zasadę, że w wypadku pozbawienia właściciela możliwości korzystania z własnego, uszkodzonego pojazdu, ten uprawniony jest do wynajęcia pojazdu zastępczego, którego koszt stanowi szkodę, podlegającą naprawieniu przez ubezpieczyciela sprawcy szkody. Zgodzić się należy również z faktem, że korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być odtworzone przez wykorzystanie środków komunikacji publicznej, są to bowiem odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać.

Natomiast, czas najmu przy uszkodzeniu częściowej powinien być wyznaczony rzeczywistym okresem naprawy pojazdu, tj. okresem, w którym uszkodzony pojazd, w normalnym toku, mógł zostać naprawiony z uwzględnieniem czynności procesu likwidacji szkody. Nie można bowiem kierować się wyłącznie tzw. technologicznym czasem naprawy pojazdu w przypadku, gdy pojazd faktycznie przebywał w zakładzie naprawczym dłużej. Nie uwzględnia on przykładowo czasu dokonania pierwszych i ewentualnie kolejnych oględzin, zamówienia, dostarczenia i koniecznego oczekiwania na niezbędne do naprawy części, schięcia lakieru, etc.

W niniejszej sprawie na podkreślenie zasługuje także fakt, że przyjęcie uszkodzonego pojazdu do warsztatu naprawczego nastąpiło w dniu powstania szkody a okres wynajmu trwał 25 dni.

Historia naprawy pojazdu i oświadczenie przedstawiciela warsztatu w którym była dokonywana naprawa wskazują, że pierwsze oględziny mające miejsce po upływie 8 dni i następne spowodowały, że czas najmu pojazdu uległ wydłużeniu bez winy poszkodowanego. Następnie zaistniała dodatkowo konieczność przeprowadzenia

dotychczasowych oględzin. Po otrzymaniu brakującej części zakład naprawczy przystąpił do naprawy. Zdaniem Sądu czas naprawy pojazdu nie był długi i był w świetle dokumentów złożonych do akt uzasadniony, co potwierdza w swojej opinii biegły uznając, że w przypadku najmu pojazdu zastępczego nie powinno się stosować technologicznego czasu naprawy.

Dodatkowo wskazać należy, że czas najmu pojazdu zastępczego powód wykazał dołączonymi do pozwu fakturą VAT oraz historią naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku wypadku drogowymi, stanowiącymi materialny dowód dochodzonego przez niego roszczenia. Przedmiotowy dokument prywatny powoda nie wzbudził wątpliwości Sądu

co do jego autentyczności. Ponadto, pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu, który kwestionowałby jego autentyczność.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu czas naprawy, należało uznać za normalny. Nie można bowiem zgodzić się, że tylko i wyłącznie czas naprawy abstrakcyjnie określony przez pozwanego jest ustalony prawidłowo.

Spór między stronami dotyczył także wysokości dziennej stawki najmu pojazdu zastępczego marki Ford Fiesta (117,00 zł netto/dzień). W ocenie Sądu przedstawiona kwota dziennego najmu pojazdu marki Ford Fiesta w wysokości 117,00 zł netto/dzień jest w istocie standardową, przeciętną stawką za wynajem samochodu podobnej marki. Sądowi wiadomo bowiem z urzędu, na podstawie podobnych spraw i sporządzonych w ich toku opiniach biegłych sądowych, że stawka 117 zł netto/dzień za wynajęcie pojazdu Ford Fiesta mieści się w średnich stawkach wypożyczalni pojazdów w O.. Sąd uznał zatem przedmiotową stawkę za prawidłową, zgodną z przedstawionym cennikiem i niewygórowaną i zgodził się co do zasadności jej naliczenia.

Zgodnie z podzielanymi przez Sąd tezami z orzecznictwa Sądu Najwyższego, „faktów tworzących prawo powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego. Strona pozwana dowodzi fakty uzasadniające jej zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady strona pozwana” (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2003 r., sygn. akt II CK 318/2002, LEX nr 276331).

Tymczasem, w toku niniejszego procesu pozwany nie wskazał dowodów, na których oparł powyżej przedstawiony zarzut. Skoro jednak pozwany utrzymywał, że uszkodzony powinien być wynajmując samochód Ford Fieta po stawce niższej, winien tę okoliczność udowodnić, aby osłabić zasadność żądania powoda. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, na podstawie art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 817 § 1 k.c. i art. 822 § 1 i § 2 k.c. orzeczono jak w pkt. I wyroku.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód poniósł koszty pełnomocnika (600 zł) zgodnie z § 6 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. 2013, poz. 490), opłatę skarbową (17 zł), opłatę od pozwu (50 zł), co daje w sumie kwotę 667 zł. Skoro zatem powód wygrał niniejszy proces w całości, to należy się mu pełny zwrot kosztów, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

SSR Iwona Nowak